DEN INTERNATIONALE ØKONOMISKE SITUATION

I den relativt korte periode, der er gået siden udarbejdelsen af den sidste oversigt over den internationale økonomiske situation i »Økonomi og Politik« (afsluttet 6.4.1956), er der ikke i noget af de større lande indtruffet begivenheder af så stor rækkevidde, at de nødvendiggør tilføjelser til billedet af konjunktursituationen, som det tegnede sig i dette års første kvartal. Nærværende oversigt vil derfor blive anvendt til at give en fremstilling af udviklingen i et par af de lande, hvis økonomiske forhold ellers kun sjældent er genstand for en sammenfattende behandling på dette sted. Herudover bringes kun de stående tabeller »Amerikanske konjunkturtal« og »Engelske konjunkturtal« uden nærmere kommentarer.

UDVIKLINGEN I FINLAND 1950–56

Som berørt i afsnittet om Vesteuropa i den foregående oversigt hører Finland til de lande, der i årene 1950–55 har haft betydelig tilvækst i nationalproduktets reale værdi. I omstående tabel er gengivet en række tal, der nærmere belyser udviklingen i efterkrigsårene, og til sammenligning er anført de tilsvarende tal for 1938.

Man bemærker straks, at den betydelige vækst i bruttonationalproduktets nominelle værdi i første række hænger sammen med den stærke stigning i prisniveauet. I de senere år er dette dog blevet stabiliseret, og når der ses bort fra et tilbageslag i 1952, har der været tale om en ganske betragtelig *reel forøgelse af nationalproduktet* i løbet af efterkrigsperioden, således at produktionen pr. indbygger nu ligger godt en trediedel højere end før krigen.

En nærmere analyse af tallene viser bl.a., at *forbruget,* der i 1938 lagde beslag på godt tre fjerdedele af bruttonationalproduktet i hele tidsrummet siden 1947 har holdt sig på 70 pct. eller derunder. Gennem nogle år gik 2–3 pct. af landets produktion til *krigsskadeserstatninger.* Men den væsentlige del af den relative nedgang i forbruget – og siden 1953 praktisk talt hele denne nedgang – modsvares af *forøgede realinvesteringer;* disses værdi har i de senere år beløbet sig til omkring 30 pct. af bruttonationalproduktet mod ca. 22 pct. i 1938. I en vis udstrækning kan denne forskydning i forholdet mellem forbrug og investering bero på, at pri-

Finlands nationalprodukt 1938–54.

	Brutto nat. prod. i alt	Forbrug	Brutto-inv. i indland	Renter til udland	Ensidige ydelser til udland[1]	Netto-inv. i udland[2]	Netto-national-produkt[3]	Nationalprodukt i 1938-priser		Prisindeks for netto-nat. prod.
								i alt	pr. indbg.	
	Milld. mark[4] i løbende markedspriser						Milld. mark[4] i faktor priser	Indekstal (1938 = 100)		
1938.....	36	28	8	+0	÷ 0	+ 1	30	100	100	100
1947.....	280	192	77	+1	+ 9	+ 0	224	104	98	725
1948.....	392	273	113	+1	+10	÷ 6	307	111	104	928
1949.....	421	281	126	+1	+11	+ 2	323	116	107	932
1950.....	531	371	156	+2	+ 7	÷ 6	415	124	113	1129
1951.....	784	507	229	+2	+12	+34	615	136	123	1524
1952.....	804	556	258	+3	+ 8	÷21	613	134	120	1538
1953.....	815	555	246	+2	÷ 0	+12	615	137	121	1516
1954.....	892	601	276	+2	÷ 0	+13	682	149	130	1540
1955.....								(160)		

Kilde: Kansallis-Osake-Pankki. Economic Review. 1956. 1.

[1]Særlig krigsskadeserstatninger. [2]Herunder ændring i valutareserve. [3]Bruttonationalprodukt ÷ reparationer og vedligeholdelser ÷ indirekte skatter + subsidier. [4]I 1938 svarede 1 finmark efter officiel kurs til ca 10 danske øre, i 1947–48 til ca. $3\frac{1}{2}$ øre og siden sept. 1948 til $3\frac{1}{3}$ øre.

På grund af afrunding stemmer sammenlægningen af bruttoproduktets anvendelser ikke overalt nøjagtigt med totaltallet.

For 1955 foreligger endnu ikke nogen endelig opgørelse. Det anslås, at der er foregået en reel stigning på 6–7 pct. i forhold til 1954.

serne for investeringsgoder er gået mere i vejret end priserne på forbrugsvarer (bl.a. som følge af omfattende subsidier til disse sidste). Antagelig er der dog i overvejende grad tale om en real forskydning.

Af bruttoinvesteringerne er i efterkrigsårene ca. en trediedel – i 1953 og 1954 dog to femtedele – medgået til reparationer og vedligeholdelser, medens disse poster i 1938 lagde beslag på tæt ved halvdelen. I forhold til nettonationalproduktet (i markedspriser) har *nettoinvesteringerne* udgjort 20–23 pct. i hvert af årene 1947–54 mod 13 pct. i 1938. Dette ret betydelige investeringsomfang danner i forbindelse med forøget beskæftigelse de udbudsmæssige forudsætninger for den stærke produktionsstigning.

Hvad efterspørgselssiden angår, kan der næppe herske tvivl om, at den vigtigste ekspansionsfremmende faktor i de første år efter krigen var behovet for omfattende investeringer med henblik på *genopbygning* af den under krigsperioden ødelagte eller utilstrækkeligt vedligeholdte produktionskapacitet. Hertil kom endvidere de betydelige *krigsskadeserstatninger,* der i 1947 lagde beslag på 4 pct. af nettonationalproduktet, hvorefter disse ydelsers betydning gradvis aftog for helt at forsvinde fra 1953. Med stigende produktion og indkomst og på baggrund af de fra krigsårene udskudte behov navnlig for mere varige goder, måtte også forbruget bi-

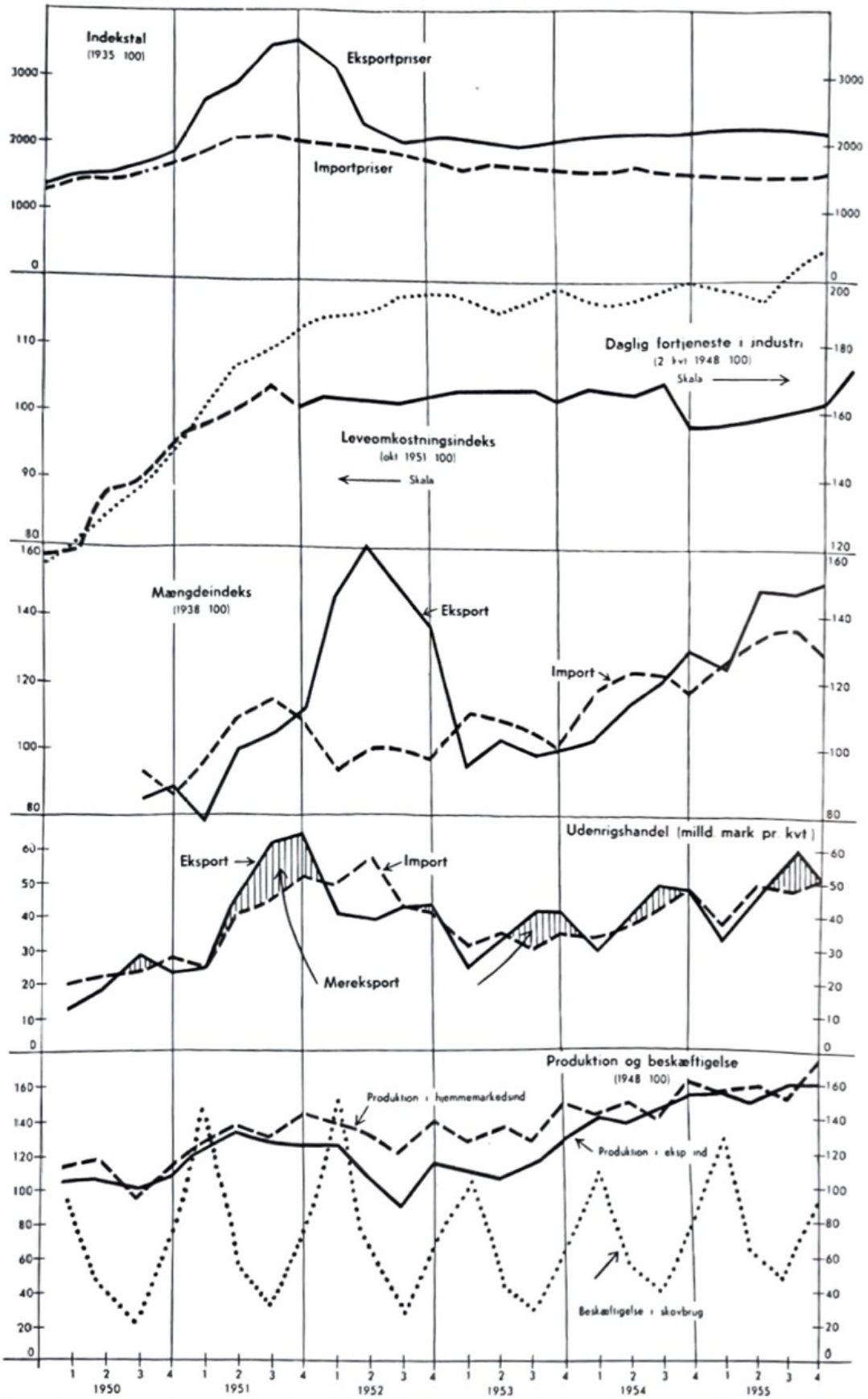
drage til efterspørgselspresset, der, som det ses af sidste kolonne i nationalindkomsttabellen, var så stærkt, at det førte til ganske antagelige *prisstigninger* i årene op til 1950.

Med Koreakrigens udbrud i sommeren 1950 fik den økonomiske ekspansion i Finland en yderligere stimulans. Priserne for *Finlands vigtigste eksportvarer* – træ og produkter heraf – steg voldsomt og vedvarende fra midten af 1950, og ved slutningen af det følgende år var *eksportprisindekset* næsten 3-doblet. Eksportindustriens produktion og de eksporterede mængder tog som følge heraf ligeledes et stærkt opsving, der smittede af på aktiviteten inden for de fleste andre grene af erhverslivet (jvf. at stigningen i nettonationalproduktets realværdi var særlig kraftig i 1950 og 1951). Samtidig forstærkedes prisstigningstendenserne også indadtil.

Ved årsskiftet 1951–52 skete der imidlertid et *sammenbrud af eksportkonjunkturen*. Eksportpriserne faldt brat og stærkt, omend de ikke nåede ned på det niveau, der gjaldt, før opgangen satte ind, og *produktionen i træ- og papirindustrien* skrumpede ind med ca. 15 pct. fra 1951 til 1952. Også i denne kontraktion fulgte en række andre industrier med; men typiske forbrugsgodeindustrier som tekstil- og fødevarebrancherne kunne dog fortsat opretholde og udvide produktionen med det resultat, at hjemmemarkedsindustrierne som helhed udviste uforandret produktionsniveau fra 1951 til 1952. For hele industrien under eet foregik der en tilbagegang på 4–5 pct., medens nettonationalproduktets realværdi (1938 = 100) faldt fra 136 til 134.

Udsprunget som de var af udefra kommende påvirkninger, gav disse bevægelser sig naturligvis også – og især – voldsomme udslag i *udenrigshandelen og valutareservens udvikling*. Eksportens værdi blev godt og vel fordoblet fra 1950 til 1951. Kulminationen indtraf i oktober kvartal 1951, da der eksporteredes for et omtrent lige så stort beløb som i hele året 1949. Dette skyldtes dog delvis sæsonmæssige årsager, idet eksporten af træ og produkter heraf altid ligger særlig højt i årets sidste halvdel. Skønt også importens værdi gik stærkt i vejret – godt 70 pct. fra 1950 til 1951 – gav året 1951 dog et betydeligt overskud på handelsbalancen. I det følgende år reduceredes eksportværdien drastisk, og da importen både af forbrugs- og investeringsgoder på grund af den foregående tids store indkomster fortsatte med at stige, forvandledes mereksporten til en merimport, der slugte det meste af det foregående års overskud. En radikal nedskæring af importen i 1953 medførte, at dette år igen kunne udvise eksportoverskud til trods for, at eksportens absolutte beløb fortsat dalede. Også de to følgende år har givet en vis mereksport.

De foran beskrevne bevægelser i udenrigshandel, produktion og beskæftigelse er vist i omstående diagram, der samtidig tjener til at illustrere de stærke *sæsonmæssige fluktuationer* i den økonomiske aktivitet i Finland.

Bemærk, at skalaerne for leveomkostningsindeks, daglig fortjeneste i industrien samt eksport- og importmængde *ikke* går helt ned til 0.
Mængdeindeksene for import og eksport refererer til henholdsvis 1. kvt., 1.+2. kvt., 1.+2.+3. kvt. og alle fire kvartaler i det enkelte år.
Eksporttallene omfatter ikke krigsskadeserstatninger.

Efter de store udsving i 1950–52 har udviklingen i de følgende år haft et langt *roligere forløb,* således som både tabellen over nationalindkomsten og de forskellige kurver i diagrammet også tydeligt viser. Produktionens realværdi er steget støt, omend tilsyneladende med en vis afsvækkelse i tempoet i løbet af 1955, antagelig især fordi man er nået tæt op i nærheden af fuld beskæftigelse. Samtidig har *prisniveauet* holdt sig *temmelig konstant* omkring det niveau, der nåedes ved årsskiftet 1951/52; dette gælder både engrospriser og leveomkostninger. Da arbejdernes timefortjeneste har udvist nogen stigning, er der sket en vis *forbedring af reallønnen.* Den stabilitet i prisforholdene, der således er opnået efter krigsårenes og den første efterkrigstids voldsomme stigninger, beror naturligvis i nogen grad på, at verdensmarkedets priser i disse år har været i relativ ro. Imidlertid er stabiliteten også delvis et resultat af bevidste bestræbelser. I Finland er ikke blot lønsatserne, men også en stor del af landbrugets pengeindkomster direkte sammenkædet med leveomkostningsudviklingen, og det har derfor været de skiftende regeringer magtpåliggende så vidt muligt at imødegå tendenser til prisstigninger, som atter kunne starte et kapløb mellem de forskellige befolkningsgrupper om forhøjelse af pengeindkomsterne og dermed bringe Finlands internationale konkurrenceevne i fare. Som middel til at imødegå truende prisstigninger har man i udstrakt grad benyttet sig af *subsidier* og *lempelse af omsætningsskatter* foruden af *direkte kontrolforanstaltninger* og tilladelse til øget import. Man har med andre ord især grebet problemet an fra omkostningssiden, medens man under den stærkt restriktive økonomi, som har rådet, i mindre grad har lagt vægt på at regulere den effektive efterspørgsel gennem påvirkning af den totale købekraft.

Netop med hensyn til restriktionernes omfang er der imidlertid i løbet af det sidste halvår foregået en betydningsfuld udvikling. I december 1955 nægtede rigsdagsflertallet ud fra ønsket om at frigøre økonomien fra nogle af de indgreb, den hidtil har været genstand for, at forlænge den økonomiske fuldmagtslov, der har været i kraft siden 1939, og i henhold til hvilken priskontrollen administreredes. Ganske vist reguleres huslejer og priser på importerede varer fortsat i henhold til særlige love, men på de fleste andre områder er *prisdannelsen blevet fri.* På linie med denne politik foreslog regeringen derefter at reducere subsidierne til levnedsmidler med omkring 50 pct.

I begyndelsen af indeværende år indtraf da forskellige *prisstigninger* på vigtige områder; dels reguleredes huslejen i ældre ejendomme, dels satte landbrugerne priserne på mejeriprodukter i vejret for at imødegå virkningerne af subsidiernes forventede bortfald. Følgen blev en stigning i leveomkostningsindekset (okt. 1951 = 100) fra 101 i december til 107 i februar 1956. På denne baggrund udløstes en stærk uro på arbejdsmar-

kedet, idet fagforeningerne krævede, at levcomkostningerne skulle bringes tilbage til decemberniveauet, eller at lønsatserne skulle forhøjes tilsvarende. Landbrugets organisationer erklærede på deres side, at enhver lønforhøjelse, der berørte landbruget, ville føre til yderligere stigning i priserne på fødevarer, og man stod med andre ord efter 4 års relativ ro over for truslen om en ny løn-pris-spiral.

Forhandlingerne mellem arbejdere og arbejdsgivere gav ikke noget resultat, og fagforeningerne erklærede derfor *generalstrejke* fra d. 1. marts, ligesom landbrugsorganisationerne iværksatte *leveringsstandsning* fra samme dato for at imødegå truslen mod de nye højere landbrugspriser og for at fremtvinge en gunstigere beregningsmåde for landbrugsindkomster i det hele taget. Leveringsstandsningen blev dog kun af få dages varighed, idet organisationerne erklærede sig tilfreds med et skitsemæssigt forslag fra regeringen vedrørende beregningen af landbrugets pengeindkomst.

Derimod trak generalstrejken ud til d. 20. marts, da det ved regeringens medvirken lykkedes at nå frem til en løsning, der indebar en gennemsnitlig *lønforhøjelse på omkring ved 10 pct.* Samtidig blev grundlaget for pristalsreguleringen af lønningerne ændret til febr. 1956. (I november var man blevet enige om 1955 som basis, og samtidig havde man gjort reguleringsmetoden lidt mere smidig, idet man var enedes om, at hver af parterne på arbejdsmarkedet i tilfælde af en ændring i levcomkostningerne på 5 pct. kunne forlange optaget forhandlinger om tilsvarende lønændringer; kun hvis disse ikke førte til noget resultat, kunne der erklæres arbejdsstandsning). Til gengæld for lønforhøjelserne opnåede arbejdsgiverne en nedsættelse af deres bidrag til forskellige socialpolitiske formål fra 4 til 3 pct. af de udbetalte lønninger, foruden nedsættelse af selskabs- og ejendomsbeskatningen og lempeligere afskrivningsregler.

Der foreligger endnu ikke materiale til belysning af disse begivenheders indflydelse på priserne og dermed konkurrenceevnen og udviklingen på længere sigt. Derimod er det blevet anslået[1], at det direkte *tab som følge af strejken,* der omfattede ca. 440.000 arbejdere, beløber sig til ca. 13 milld. mark eller noget mindre end 2 pct. af den årlige nationalindkomst. Heraf falder den væsentligste part på industrien, og det angives, at arbejdernes løntab udgør 9 milld. mark. Ved beregningen er der dog ikke taget hensyn til de indirekte virkninger (fx. tab af eksportordrer) af strejken, så lidt som til muligheden af at afbøde nogle af dens følger gennem forøget kapacitetsudnyttelse senere hen.

[1] Kansallis-Osake-Pankki. Economic Review. 1956. 1.

UDVIKLINGEN I ØSTRIG SIDEN 1948

Ligesom i Finland har udviklingen i Østrig i de senere år været præget af en *stærk og støt fremgang i produktionen,* der kun sagtnede farten i årene 1952–53 under den almindelige afmatning af verdenskonjunkturen. Fra 1948 til 1955 voksede bruttonationalproduktets realværdi (regnet i 1951-priser) med 38 milld. schilling til 83 milld. eller med henved 9 pct. i gennemsnit pr. år. En nærmere specifikation af nationalproduktets udvikling i denne periode og af dets sammensætning efter anvendelse fremgår af nedenstående tabel.

Østrigs nationalprodukt 1948–55.

	Brutto-nat. prod.	Netto-nat. prod[1]	Privat forbr.	Off. forbr.	Investering i fast kap. brutto	Investering i fast kap. netto[1]	Lager-ændr.	Betalings-balancens saldo	Rådigheds-beløb
	Milld. sch.[2] *i løbende priser.*								
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9) (=1—8=3+4+5+7)
1948.....	29.0	26.7	22.1	3.0	4.4	2.1	+1.8	÷2,3	31.3
1949.....	40.3	37.6	29.5	4.7	6.9	4.2	+2.0	÷2.8	43.1
1950.....	49.6	46.3	36.3	5.5	9.5	6.2	+0.3	÷2.0	51.6
1951.....	66.4	62.1	45.6	7.4	14.1	9.8	+2.8	÷3.5	69.9
1952.....	76.8	71.6	52.5	9.0	15.4	10.2	+1.7	÷1.8	78.6
1953.....	77.6	72.2	52.7	9.5	14.7	9.3	÷1.4	+2.1	75.5
1954.....	87.5	81.2	59.0	9.8	18.6	12.3	÷1.7	+1.8	85.7
1955.....	99.8	92.8	65.3	10.8	24.8	17.8	+2.0	÷3.1	102.9
	Milld. sch. i 1951-priser.								
1948.....	45.2	41.6	36.0	5.1	7.3	.	+3.0	.	51.4
1949.....	54.3	50.5	42.1	6.7	10.0	.	+3.8	.	62.6
1950.....	60.8	56.8	44.7	7.2	12.3	.	+0.5	.	64.7
1951.....	66.4	62.1	45.6	7.4	14.1	.	+2.8	.	69.9
1952.....	66.7	61.4	46.1	7.8	13.8	.	+1.7	.	69.4
1953.....	68.5	64.3	48.4	8.0	12.4	.	÷2.8	.	66.0
1954.....	75.3	70.5	52.3	8.0	16.0	.	÷3.2	.	73.1
1955.....	83.0	77.6	57.7	8.6	20.5	.	+1.4	.	88.2

Kilde: Monatsberichte des Österreichischen Institutes für Wirtschaftsforschung.
[1]Bruttostørrelser ÷ reparationer og vedligeholdelser. [2]1 schilling svarer siden 1953 efter officiel kurs til ca. 27 øre; før dette tidspunkt anvendtes et system med flere forskellige valutakurser. I 1948 var forholdet officielt 1 schilling = 48 øre.

Man ser klart af denne tabel, at *investeringernes andel* af nationalproduktet er gået stærkt i vejret – dog således at der også her spores en standsning i udviklingen i 1952–53. I 1955 svarede de samlede bruttoinvesteringer (incl. lagertilvækst) til 27 pct. af bruttoproduktet mod 21–22 pct. i 1948. De tilsvarende tal for det totale forbrug var 76 pct. i 1955 og 86–87 pct. i 1948, idet differencen dækkedes ved en merimport på 3 pct. af bruttoproduktet i 1955 mod 8 pct. i 1948.

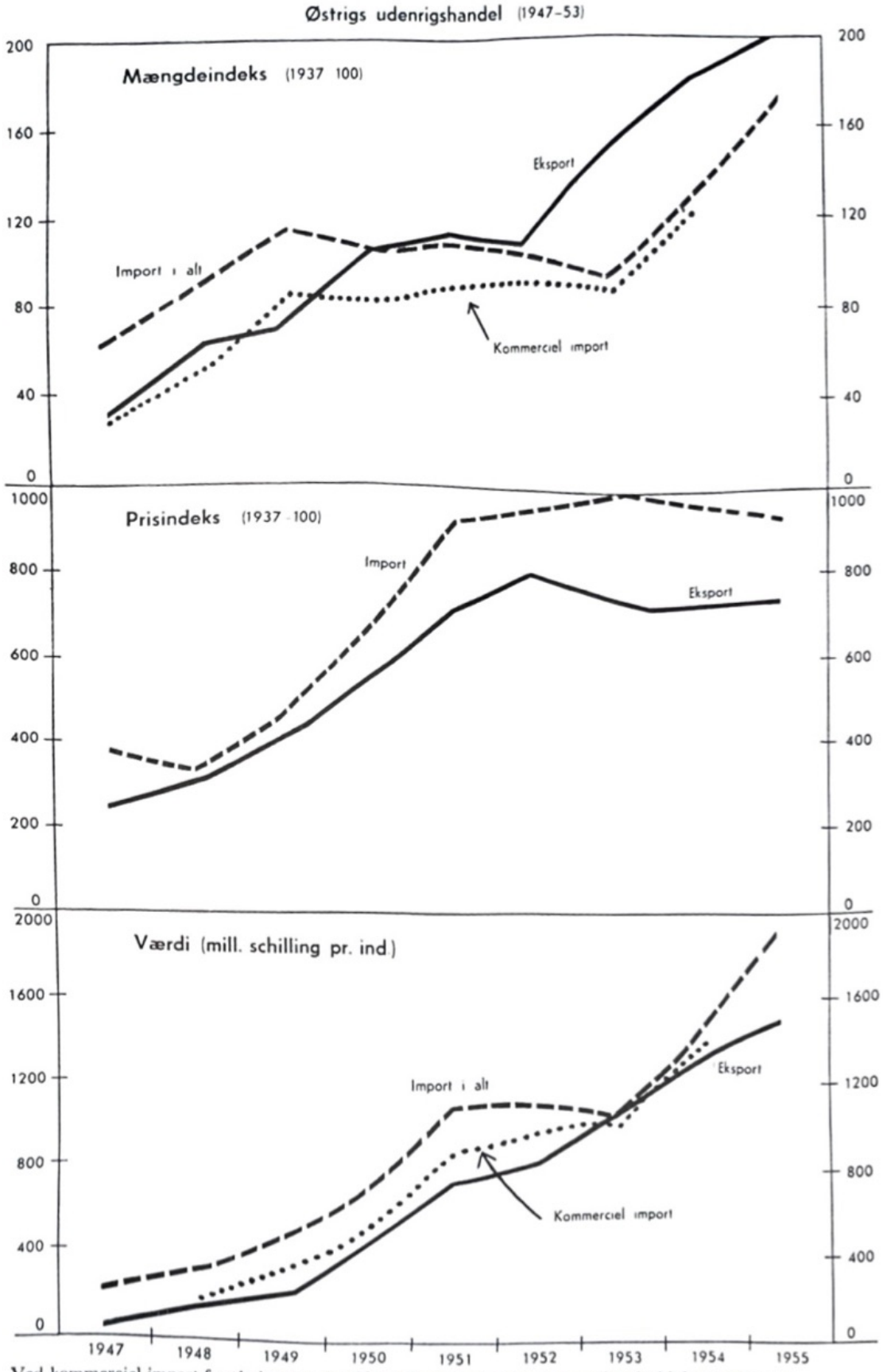
Hvad angår *nationalproduktets fordeling efter oprindelse,* kan det oplyses,

at industri og håndværk i 1955 svarede for 44 pct., land- og skovbrug for 15 pct., byggeriet for 6–7 pct. og handel og transport for 14–15 pct. I forhold til 1948 betegner denne sammensætning en betydelig fremgang for industrien (fra 38 pct.) og en mindre relativ tilbagegang for land- og skovbrug (fra 16 pct.). Den gruppe, hvis bidrag til nationalproduktet er reduceret stærkest, er offentlige tjenesteydelser, der er gået tilbage fra 10 til 6 pct.

Af den samlede nationalindkomst opgjort i faktorpriser (nettonationalprodukt ÷ indirekte skatter + subsidier) tilfalder ca. 58 pct. *lønmodtagere*, ca. 41 pct. *erhvervsdrivende og passive kapitalister*, og mindre end 1 pct. det offentlige (i form af overskud af offentlig virksomhed o. l.). Fordelingen mellem lønmodtagere og andre har i den betragtede periode varieret noget; i 1950 var lønmodtagernes andel 56 pct. i 1953 60 pct. Varierende andele af kapitalindkomsterne er blevet tilbageholdt i form af henlæggelser i aktieselskaber og lignende foretagender; i årene 1949–51 drejede det sig om godt 7 pct. af nationalindkomsten, i de følgende år noget mindre (1954 4.7 pct.). I 1948 dækkede disse henlæggelser ca. to trediedele af de totale nettoinvesteringer i fast realkapital, i de senere år kun knapt een trediedel. Selvfinansieringens betydning har altså været aftagende, og foretagenderne har i stigende grad måttet vende sig til det åbne kapitalmarked.

Drivkræfterne bag ekspansionen i den østrigske økonomi har i de første år af den betragtede periode først og fremmest været *behovet for genopbygning* i forbindelse med befolkningens ønsker om at sætte *forbruget* i vejret, der støttedes af den stærke vækst i realindkomsterne. Ganske vist har det offentlige lagt beslag på en stigende del af nationalindkomsten, idet skatteindtægterne er gået stærkt i vejret, nemlig fra ca. 3.5 milld. sch. i 1948 til 17.9 milld. i 1955; men til trods herfor har de disponible private indkomsters realværdi været opadgående; skønsmæssigt er de steget med godt 50 pct. i løbet af hele perioden, nogenlunde svarende til væksten i det private forbrug.

Også *stigende eksport* har været medvirkende til at fremme den økonomiske aktivitet. Som hosstående diagram viser, havde eksportmængden fra 1947 til 1950 arbejdet sig op fra et meget lavt niveau til at ligge omtrent på højde med 1937. Herefter stagnerede den i 1951–52, men den begyndende internationale højkonjunktur i 1953 bragte Østrigs eksport betydeligt i vejret og bidrog stærkt til pâny at sætte den økonomiske aktivitet i gang. I 1953 var der praktisk talt ligevægt på handelsbalancen, og den samlede vare- og tjenestebalance udviste for første gang i efterkrigsperioden et ikke helt ubetydeligt overskud. Dette forhold skyldes udelukkende større eksportmængde, idet priserne for eksporten snarest var nedadgående.

Ved kommerciel import forstås import, der ikke er finansieret under de amerikanske hjælpeprogrammer.

Allerede i løbet af 1954 skiftede vægten i ekspansionen imidlertid over til de indenlandske kræfter, *øget realinvestering og forbrugsudvidelse*, og denne udvikling fortsatte i 1955 (jvf. de stærke stigninger i forbrug og investering regnet i faste priser fra 1953 til 1955). Følgen blev bl.a., at *importmængderne* gik kraftigt i vejret, og at overskuddet på vare- og tjenestebalancen – trods fortsat vækst i eksporten – reduceredes for i 1955 atter at blive afløst af et temmelig stort underskud. Denne udvikling har bl.a. medført en *nedgang i valutareserverne* på ca. 2.5 milld. schilling i løbet af perioden oktober 1954 til febr. 1956. På dette tidspunkt rådede centralbanken dog fortsat over en guld- og valutabeholdning på 9.1 milld. schilling, svarende til 4–5 måneders import.

Den *tiltagende knaphed* på indenlandske produktionsfaktorer, som blev en følge af højkonjunkturen, viste sig særlig inden for investeringsvareindustrierne og byggeriet. Også priserne, der havde været præget af relativ stabilitet siden 1952, begyndte atter at komme i bevægelse opad. *Byggeomkostningerne* steg stærkt i sidste halvdel af 1955, og *leveomkostningsindekset* lå i februar 1956 på 729 (marts 1938 = 100) eller ca. 5 pct. højere end eet år tidligere.

Disse tendenser havde allerede i den første del af 1955 fremkaldt *konjunkturdæmpende indgreb* særlig på det pengepolitiske område. Diskontoen blev i to tempi forhøjet fra 3½ til 5 pct., og den kvalitative og kvantitative *kreditkontrol* blev skærpet, ligesom det offentlige var tilbageholdende med iværksættelsen af bygge- og anlægsarbejder i højsæsonen for derved at lette den samlede efterspørgsel efter investeringsgoder. I forbindelse med underskuddet på betalingsbalancens løbende poster bevirkede kreditstramningen en standsning i den cirkulerende pengemængdes vækst, fald i obligationskurserne og en tilsvarende *stigning i den effektive rente*. De private pengeinstitutter måtte begrænse deres beholdninger af værdipapirer og efterhånden også nedsætte tempoet i tilvæksten i deres direkte udlån.

I de første måneder af indeværende år har der på flere områder kunnet spores en vis *afmattelse af højkonjunkturen* både på grund af den strammere kreditpolitik og som følge af vejrligets indflydelse, der i år har bevirket en forsinkelse af den sædvanlige sæsonmæssige produktionsstigning. Industriproduktionen voksede ganske vist fortsat, når der korrigeres for sæsonvariationer, men ordretilgangen begyndte at falde, og industriens dispositioner er blevet forsigtigere efter de forcerede investeringer i 1955. Importen faldt ret kraftigt i jan.-febr.; men dette er dog delvis et sæsonbetinget fænomen og kan næppe tages som udtryk for virkningerne af den konjunkturdæmpende politik.

Det skal endelig tilføjes, at Østrig i henhold til den i 1955 afsluttede *fredstraktat* har påtaget sig en række økonomiske forpligtelser, blandt hvilke kan nævnes, at der i en periode af 6 år skal leveres for 650 mill. schil-

ling årlig til Sovjetunionen som erstatning for »tysk ejendom« i den tidligere sovjetiske besættelseszone. I 10 år skal Østrig endvidere levere 1 mill. ton råolie om året til Sovjetunionen; denne sidste ydelses værdi androg ca. 500 mill. schilling per år. På den anden side mener man i Østrig, at der allerede under besættelsestiden foregik en ukontrolleret mereksport til Sovjetunionen af mindst samme størrelsesorden[1]. Et andet forhold, som må tages i betragtning, er, at Østrig fremtidig selv må sørge for at fremskaffe midler til finansiering af vedligeholdelse og udbygning af de tidligere russisk-kontrollerede bedrifter. Endvidere kan det nævnes, at besættelsesmagternes køb af østrigsk valuta (ca. 1.3 milld. schilling om året) til underhold af troppestyrker m.v., nu er bortfaldet.

17.5.1956.
P. W.

[1]Franz Nemschak: »Österreichs Wirtschaft nach dem Staatsvertrag«.

Amerikanske konjunkturtal.

	Pristal, 1947-49 = 100			Industriproduktion[1]	Bygge- og anlægsvirksomhed[2] 1947-49 = 100		Arbejdsmarked			Detailomsætning[3]	Udenrigshandel[4]		Aktiekurser[7]	Personlige indkomster[8]	Bruttonationalprodukt[8]
	Engrospriser														
	Samlet indeks	Landbr.-produkt	Leveomkostn. 1947-49 = 100		Ialt	Boligbyggeri	Beskæftigede[2] Mill.	Arbejdsløshed Mill.	Arbejdsløn[4] Cents	Mld. $	Import Mill. $	Eksport Mill. $	1935 = 39-100	Mld. $	Mld. $
1938	51	38	60	48	35	27	28.9	10.4	63	3.5	163	258	88	68	85
1950	103	98	103	112	159	185	44.7	3.1	147	12.0	747	857	146	226	285
1951	115	113	111	120	171	170	47.3	1.9	159	13.2	923	1253	177	254	328
1952	112	107	114	124	183	181	48.3	1.7	167	13.7	899	1267	188	268	345
1953	110	97	114	134	192	177	49.7	1.5	177	14.2	914	1315	193	288	365
1954	110	96	115	125	216	232	48.3	3.2[9]	181	14.2	858	1259	229	286	361
1955	111	90	115	139	261	278	49.4	2.7[9]	188	15.4	953	1294	301	303	383
1. kvt. 1955	110	93	114	133	260	291	48.5	3.3[9]	185	14.9	919	1250	275	294	375
2. kvt. —	110	92	114	138	250	285	49.2	2.7[9]	187	15.4	932	1301	291	301	385
3. kvt. —	111	89	115	140	255	277	49.7	2.3[9]	189	15.7	930	1252	320	306	392
4. kvt. —	111	85	115	144	277	259	50.1	2.3[9]	192	15.8	1030	1370	318	312	397
Jan. 1956	112	84	115	143	300	290	50.3	2.9[9]	193	15.7	1073	1276	323	313	
Febr.	112	86	115	143	306	318	50.3	2.9[9]	193	15.3	1078	1343	324	313	399
Marts	112	87	115	141			50.2	2.8[9]	195	15.7		1562	347	315	
April —	114	88		142				2.6[9]		15.4			351		

Kilde: »Survey of Current Business«, udg. af U.S. Department of Commerce.
Tallene refererer til måneder eller til gennemsnit for 12, henholdsvis 3 måneder.
[1]Sæsonudjævnet. [2]Værdien af byggekontrakter; sæsonudjævnet. [3]Antal beskæftigede (»employees«) uden for landbruget ifl. Dept. of Labor. [4]Gennemsnitlig timefortjeneste i fabriksindustrien. [5]Udjævnet for sæsonsvingninger. Beregningsgrundlaget noget udvidet fra 1951. [6]Generalhandel. [7]Standard and Poor's Corp. omfatter 480 industri-, jernbane- og »public utility« selskaber. [8]Udjævnet for sæsonsvingninger og omregnet til helårsbasis. [9]Beregningsgrundlaget noget udvidet fra 1954.

Engelske konjunkturtal.

	Priser		Industriproduktion[1] 1948 = 100	Fuldført boligbyggeri 1000 lejligheder	Arbejdsmarked			Privat forbrug[4] Mill. £ 1948-priser	Udenrigshandel[5]		Valutastilling		
	Engrospriser Juni 1949 = 100	Leveomkostninger Juni 1947 = 100			Beskæftigede Mill.	Arbejdsløse[2] 1000	Arbejdsløn[3] Juni 1947 = 100		Import c. i. f. Mill. £	Eksport f. o. b. Mill. £	Guld- og dollarbeholdning[6] Mill. $	EPU stilling Mill. $	Gæld i sterling Mill. $
1938	..	63	86	30.0	17.32	1859	61	694	77	44	3449	.	2776
1950	107	114	114	17.1	22.55	341	111	741	218	191	3300	225	10486
1951	125	125	117	16.8	22.73	281	120	736	325	226	2335	−465	10665
1952	128	136	114	20.7	22.51	463	130	728	290	227	1846	−614	9612
1953	125	140	121	27.2	22.74	380	136	756	279	224	2518	−555	10368
1954	126	143	130	29.5	23.12	318	142	789	281	231	2762	−335	10926
1955	130	149	136	27.0	23.43	265	151	812	324	252	2120	−339	10478
1. kvt. 1955	128	146	134	28.0	23.23	320	147	803	335	258	2667	−330	..
2. kvt. —	129	148	136	25.0	23.38	265	152	807	299	225	2680	−268	10822
3. kvt. —	130	150	136	26.7	23.53	225	153	814	327	253	2345	−305	..
4. kvt. —	137	154	138	28.3	23.59	248	154	(823)	334	272	2120	−339	10478
Jan. 1956	133	153	137	22.0	23.49	302	156		346	272	2149	−344	
Febr. —	134	153	135	18.1	23.45	312	158		309	260	2210	−345	
Marts —	134	155	134	29.6	23.45	300	162		330	285	2277	−348	
April —	135	158	(136-37)	23.7		282	163		327	270	2328	−345	
Maj —						264					2369		

Kilder: »Economist«, »London & Cambridge Economic Service«, »International Financial Statistics« samt »Monthly Bulletin of Statistics«.
Tallene refererer til kalendermåneder eller er gennemsnit for 12, henholdsvis 3 måneder. Tallene for valutastillingen er dog altid ultimotal.
[1]Incl. minedrift og energiproduktion. Sæsonudjævnet af LCES. [2]Anmeldt til arbejdsanvisningen. [3]Lønsats pr. uge i hovederhvervene. [4]Sæsonudjævnet. [5]Generalhandel. [6]Sterlingsmrådets beholdninger af guld samt amerikanske og canadiske dollars.